

TANZUNG, Jan Decorte / Campo (****)

Wat het geval is, het feit, is het bestaan van connecties

Tijdens een ontmoeting in een Brussels café vroeg Dirk Pauwels - artistiek leider van Campo – aan Jan Decorte of hij een pure dansvoorstelling wou maken. Het idee rijpte en het resultaat heet Tanzung .

Waarschijnlijk is de vraag bij Dirk Pauwels ontstaan vanuit de gedachte dat Jan Decorte met de jaren op zoek was naar het merg van het gebeente in een toneeltekst. Wat als ook het merg niet weggegooid maar met respect opzij gelegd werd? Welk tekstbeeld zou aldus ontstaan?

Wittgenstein incorporated

De oplossing voor Jan Decorte, het antwoord op de vraag, moet gezocht worden in een zin van de Engelse filosoof Ludwig Wittgenstein, de man die, nu alles verklaard was door collega's over een periode van ruim tweeduizend jaar, de taal zelf in vraag stelde. Het is de openingszin van het taalwetboek van Wittgenstein, Tractatus Logico-Philosophicus: De wereld is alles, wat het geval is. Decorte heeft die zin aangereikt in een interview aan een journalist van Humo. De man is er slordig mee omgesprongen, want hij vergat de komma. Het belangrijkste element van de zin, die door die komma twee verschillende gedachten bijeenbrengt. Het traktaat dankt zijn bestaan aan die komma.

Na een zestal nader verklarende zinnen komt Wittgenstein tot de tweede hoofdzin [op een totaal van zeven]. Een zin die de kern uitmaakt van *Tanzung*. Ja, Jan Decorte is een lepe kerel. Hij reikt het glas aan maar hoe de wijn smaakt is aan de mond, als totaalorgaan van de smaak die naar de bevrediging leidt. De tweede hoofdzin is de titel van deze beschouwing.

Het geval is de gedachte aan een pure dansvoorstelling. Het feit is de ontstaansgeschiedenis van de productie. Het bestaan is de voorstelling. De connecties zijn de gebeenten. Want al heb je dada gezegd aan alles wat op de werkelijkheid slaat, wat de ondergrond is van de vraag van Dirk Pauwels, er blijft hoe dan ook een skelet bestaan, omdat het denken het geraamte van het zijn is. En Jan Decorte is er. Hij leeft, en met hem leeft zijn wereld, de speeltuin van het theater, waarin hij mensen uitnodigt van de gebeenten een skelet te maken.

Paringsdans

Vaste speelkameraad in zijn speeltuin is zijn vrouw, Sigrid Vinks. Voor *Tanzung* heeft hij bovendien twee dansers uitgenodigd, een man en een vrouw, Tibo Vandenborre en Taka Shamoto, enerzijds als schutsengels van de basisgedachte om aan de vraag van Dirk Pauwels te voldoen, anderzijds als gidsen door het parcours van zijn oosterse paringsdans, wat *Tanzung* in wezen is. Aanvankelijk is dat niet te merken. Maar het concept van de voorstelling is een spiraal.

In een eenvoudig decor, een wit achterdoek met een uitgespaarde rechthoekige ruimte als venster op het totale niets en een paar stoelen en zitjes, ontwikkelt zich het wordingsproces van de ware liefde tussen man en vrouw. De dansers verbeelden de schepping, vertrekkend vanuit de chaos en de rauwe kennismaking. Beweging in het proces van de liefde mag niet onderschat worden. Het begin is de ontmoeting. De ene nadert de andere. Vandaar het wandeltempo bij aanvang. Paul van Ostaijen ontmoette zijn geliefde Emmeke Clement in een ' glazen trempoortaal', zoals de Pol dichtte. James Joyce Nora Barnacle toen hij op een dag door de stad liep en zijn oog viel op een trotse jonge vrouw met rood haar. Beide ontmoetingen, vertrekkend vanuit de wandeling, zijn het begin geweest van een levenslange verhouding. Hetzelfde geldt voor Jan Decorte en Sigrid Vinks.

Wat vervolgens te zien is, is de evolutie van de eeuwigdurende paringsdans van het koppel, een passie die langzaam verschuift van het lichamelijke naar het geestelijke. Zij groeien naar elkaar toe. De beweging[en] worden stilistisch verfijnder, al doorbreekt Jan Decorte de verfijning door enkele wilde dansen, symbool van verzet. Een man laat zich binden maar nooit kooien. Uiteindelijk volgt de berusting. De spiraal bereikt zijn orgelpunt, zijn point finale. Jan en Sigrid omarmen elkaar. Hun beweging valt stil op een vierkante centimeter. Doek. Applaus.

Liefdespoëzie

Naast enkele muzikale attracties heeft Jan Decorte een zestal gedichten in het Engels geschreven. Woord als kind van de beweging. De gedichten markeren de overgangen van de amoureuze groei. Ze worden voorgedragen door Taka Shamoto, nuchter maar niet koel. Het eerste begint als volgt: '*you twinkling / winkling / watter / thing / ...*'. Het laatste eindigt al even teder: '*... the roaring / heart / filled / with a substance / called / life / and blood / the weary / one //*

Tanzung is Le Penseur van Auguste Rodin in imaginaire beweging. Is Rik Wouters op zoek naar het zoveelste beeld in de liefde voor de jonge vrouw, zijn model, minnares en latere vrouw Nel. Is een voorstelling die je moet gezien hebben om de liefde te horen groeien in de geest van twee mensen.